

Moje odabrane pjesme objavljene u:

ZBORNICIMA

ZBIRKAMA I

SPOMENARIMA

2019.

Izrada digitalne knjige

Ivan Grahovec

DIGITALNA KNJIGA

SVA PRAVA PRIDŽANA

SADRŽAJ

4. *LIPA*
5. *TE NAŠ ŽIVOT*
6. *U MAKSIMIRSKOM PARKU*
7. *SRETAN SAM*
8. *ISPRED STARE ŠKOLE*
9. *SAM GA TI VUDRI*
10. *JEDAN DAN*
11. *TI SI MOJA ZVIJEZDA*
12. *CUG MAŠINA*
13. *POŠTEJE*
14. *GRDO VREME*
15. *DA SAM PTICA*
16. *SVOJOM SE ŽENICOM*
17. *STIHA STIHA*
18. *PROLJE*
19. *DRVA*
20. *DRVENA KOLA*
21. *I JO SAM ŠTELA*
22. *KRE DROVE*
23. *NODJAMO SE*
24. *STORO LETO*
25. *PROŠNJOVI POT*

LIPA

Prek pota japičine hiže rosla lipa debela,
velike kite i čuda hloda pod sobom je mela,
Kuliko let je stora je v seli nišči ne znal,
a jo gori na joj za čaj cvete mamici bral.

Mi je mamica znala od luščija cekara dati,
rekla mi da ga moram punoga nabrati.
Sam dišal gori na lipo i nesam se nikaj bunil,
lipa bila rodna pak sam cekara fletno napunil.

Punoga cekara lipa donesel, a ona se nasmijola,
pofolila me kak sam bil dober i cukora mi dola.
Moja je mamica dobra bila i rad sam jo mel,
kaj sam več pot pri joj dobil či sam kaj štel.

Na proščeje sam sako leto k joj z mamom hodil,
i od mamice navek nekše drobne dinare dobil.
To mi pak je bilo dosti penez za prvo silo,
kaj sam se mogel jampot pelati na ringišpilo.

Predi kak sam z mamom dimo iti štel,
sam si išče malo pohanoga piceka pojel.
Mi je žal bilo tak fletno od mamice ođiti,
sam mislil od je išče nekše peneze dobiti.

A kaj sam si mogel či je ron tak moralo biti,
sam se veselil kaj bom k leto pok plazil po lipi.
Pok od mamice malo cukora i dinare dobim,
za proščeje, kaj se na ringišpilo malo zavrtim.

ZBORNİK KAJKAVSKOG RECITALA “STARA LIPA”

TE NAŠ ŽIVOT

Te naš život ne vala nikaj ron,
je ne več nikoga nikaj srom.
Nega života kakšega smo šteli,
takšega kak je ve smo več meli.

Teško jani z drugaj živimo,
pak jani druge za to krivimo.
Nešteri bi šteli biti bole jednoki,
kak da smo mi drugi bedoki.

Nega več niti ljubavi kak je bila,
i ona se nam je nekam zgubila.
Več nišči nikoga ne trpi,
saki samo zo se gledi.

Niti sosedi so ne več kaj so bili,
ti ne pomorejo či si v kakši sili.
Pomoči ga nega kak vum oditi,
kaj nam sam tak more bole biti.

Tak bodo dišli si ki morejo oditi,
bolšega života kak tu vuni dobiti.
A doma bodo sam političari i stori ostali,
i oni štero so se ron nikak ne znajti znali.

SRETAN SAM

Gornjim gradom hodam,
okolo gledam i korake brojim.
Stare ulice, kuće tu su od davnine,
sve je isto kao da je vrijeme stalo,
a ja u nekom drugom vremenu postojim.
Podsjeća me na ljubavnu čežnju,
koja mi se ostvarila nije,
jedna davna ljubav, prošla,
za kojom mi još i danas,
srce snažno bije.

Sretan sam što mogu u Zagreb da svraćam,
gledam njegove starine, uživam.
Obnovim uspomene ljubavi izgubljene,
koja se u zaboravu krije.
Nova ljubav sada je kraj mene,
s kojom dijelim sreću,
moje i njene Zagrebačke uspomene.

Bit će tako sve dok ću moći,
uvijek rado u Zagreb ću doći.
Jer mi je Zagreb uspomena najmiliji grad,
uvijek ga se rado sjetim i imam ga rad.

MAJEROVCI ZAGREBU

U MAKSIMIRSKOM PARKU

U tramvaju starom klopoću kotači.
Jedni sjede na ono malo stolica,
a većina ih u njemu stoji.
Mijenjaju se ljudi,
ulaze izlaze svi nekud žure.
Prolaze stajališta,
nitko ih ne broji.
i tako sve do Maksimira,
on na svakom stoji.

U Maksimiru siđem,
krenem da parkom prošećem,
i na svakoj stazi,
ili pak na klupi sjede,
zaljubljene parove susrećem.
Djevojaka lijepih na svakome koraku,
eh, da mi je poljubiti svaku.
Al' bolje mi je ipak,
malo skromniji biti,
izabrati ću samo jednu,
koju ću ljubiti.

MAJEROVCI ZAGREBU

ISPRED STARE ŠKOLE

Jedne davne jeseni, pred zimu,
u gustoj magli ispred stare škole,
kad sam bio još školarac mali
i igrao se s ostalim dječacima
gazeći po blatu na putu.
Ništa neobično kao i svakoga dana,
da se nakon ulaska u učionicu
nije dogodilo što se nije smjelo.
Naime, jedna je učenica izgubila u blatu
gdje smo bili ispred škole,
„celofan“ koji je donijela u torbi,
a koji je trebao poslužiti
za izradu novogodišnjih ukrasa.

Ušla je uplakana u razred.
I kada ju je „drugarica“ pitala:
Zašto plačeš? ona je rekla
da sam joj ja uzeo celofan,
a ja ga ni vidio nisam.
Badava sam joj ja govorio
da nisam uzeo nikakav celofan,
svejedno sam, radi primjera, drugima
kao „odgojnu mjeru“ dobio od „drugarice“
čušku i ravnalom po prstima za kaznu.
Prošla jesen i zima, i u proljeće kada je
odmrznulo blato ispred škole,
pojavio se celofan, uskrsnuo iz blata.

Ako sam bio malo više živ,
ne znači da sam bio kriv.
Tako je to nekad bilo
i nije se samo jednom ponovilo.
Bilo mi je žao, ništa kriv,
a kažnjen zato što je „drugarica“
provodila strogoću među nama.
Da, ali, ne baš svima!

ŽENA KRALJICA ŽIVOTA

SAM GA TI VUDRI

Jo sam vam rođeni zdovja kaj bote znali,
pak bom vam ve povedal
kak je bilo dok sam bil mali.

Mi deca smo več pot znali hmoji biti,
pak smo navek zoto dobili po riti.
Smo ne, kak ve, nikšo zaštito meli,
so nas bili si šteri so nas biti šтели.

V školi so nas učiteli za sako bili,
a niti drugi so nas ne na miro postili.
Niti sam doma ne nigdor mira mel,
me je i japa zbil da gut je štel.

Tak sam zišal kaj sam bil malo bole živ,
či sam i nikaj ne napravil pok sam bil kriv.
Či so i drugi kaj naprajli, a kakti dobri so bili,
so nikaj ne pitali, pok so za to mene zbili.

Sam ga ti vudri, sakomo je japa reči znal,
a meni pak je to bilo išče najbole žal.
Na mesto kaj me japa od drugih zaštiti,
i one me je som znal kak „Kristuša“ zbiti.

JEDAN DAN

U jednome danu,
posjetio sam
sa suprugom
Marunadu u Lovranu.

Dan je bio prekrasan,
putovanje lijepo
u Lovranu
četiri domaće dame,
uljepšale mi dan.

Odmorili smo u kafiću,
čitali stihove
pričali
svako svoju priču.

Vrijeme je prošlo
u trenu
morali smo se razići
put pod noge
morali otići.
u jednome danu.
Ivan Grahovec

ŽENA KRALJICA ŽIVOTA

TI SI MOJA ZVIJEZDA

Ti si moja zvijezda
najsajjnija od svih,
blizu, a tako daleko.
Gledam te kroz san,
osjećam zagrljaj tvoj,
grliš me u snu
kao da je stvarno,
kao da si tu.

I ja bi da poletim
da se vinem u visine,
pored tebe budem
ljubav da osjetim,
među zvijezdama
koje se daleko vide.
I ja bi zvijezda htio biti
da plovimo skupa
budemo par,
jer one vječno žive
ne gasi se njihov žar.
Al' to su samo snovi
koje sanjam po noći,
misleći na tebe
u stalnoj nadi,
da ćeš jednog dana
ipak k meni doći.

ŽENA KRALJICA ŽIVOTA

CUG MAŠINA

Vozila je negda parna cug mašina,
Kotoriba, Zogreb pa prek Varaždina.
Doli seči para, a gori čuda dīma,
na saki stanici stoji či de koga ima.

Škližejo kotoči dok se oče zagnati,
a da se zažene več mora postati.
Pol dneva mo tak do Zogreba treba,
i dok v Zogreb dojde ti je dosti sega.

Nega denes več parne mašine na prugi,
sam nekši moderni i krajši novi cugi.
Te pak vozijo v Zogreb ron tak dugo,
velijo, ne ga penez kaj bi poprajli prugo.

I tak, stojijo išče na saki stanici cugi,
sam dvo pot na den ido, nega več ljudi.
Denes se moči brže z autobusom voziti,
ili z autom šterim moreš ron sikam oditi.

VLAKOVI JOŠ PROLAZE

POŠTEJE

Pošteje se kupuje, a i trži.
Jadni bi pošteje prodali,
makar bež jega ostali.
Za šako škudi kaj dobijo,
nemajo obraza nit' se sromijo.

Bok nas je stvoril se jednoke.
Što nam je kriv?
Kaj se domo meti za bedoke.

Glasajte za leve...
Glasajte za desne...
Morete i za druge,
otprte so vam pruge.

Ili bote doma,
či ne znate bole
ali vam tak nado,
zginole nevole.

Najte potli jofkati
kaj ste ne tak šteli.
Za štere ste glasali,
te bote na hrbto meli!

Se bodo vam pojemali,
pak či ron očete to,
kaj bote bez sega ostali,
naj vam unda tak i bo.

BISERI NA DLANU

GRDO VREME

Grdo vreme dešč curi,
meni vam se nikam ne žuri.
Bode došal lepši den,
imam čas pak unda pem.

Nebre sem tak biti,
jedni morajo delat iti.
Zaslužiti morajo kune,
kaj podmirijo račune.

Da poplatijo račune,
ostonejo bez kune.
Jesti pak jim treba,
a kuni v žepo nega.

Denes mlodi dido vun,
tam si napunijo račun.
Z penzijom nebremo nič,
ne ostone niti za gemiš.

Hudo je, kaj što flaše pobira,
niti f penziji nema mira.
Se peneze so nam pokrali,
obogotili se, a mi bokci ostali.

BISERI NA DLANU

DA SAM PTICA

Da sam ptica i da imam krila,
sagradio bi malo gnijezdo meko.
Pod strehom ispod starog krova,
tebi, mojoj ptičici iz noćnih snova.

U tom gnijezdu zajedno bi bili,
letjeli nebom, a noći snove snili.
Pjevali pjesme kad zora zarudi,
jutrom, kada novi dan se budi.

Letjeli visoko nebom iznad gora,
cvjetnih livada, šuma, plavog mora.
Spavali pod strehom staroga krova,
dočekivali sretni naša jutra nova.

BISERI NA DLANU

SVOJEM SE ŽENICOM

Svojom se ženicom navek joko štimam,
celi den i sake noči jo najrojši imam.
V životo mi je se najlepše kaj sam štel,
bež je ljubav, tak lepoga života ne bi mel.

Dok imam jo, imam srečo, imam sega,
ona mi je se kaj meni v životo treba,
Nega lepšega dok večer kre je zaspim,
v jutro očem kovo piti pak jo zbudim.

Ona se ne srdi, tak se mora stati,
kaj ji čerka mora vnuku dopelati.
Z vnukom pak se mora poigrati,
beda složiti i v školo jo poslati.

Zmočena si malo legne kaj si prespi,
telefon joj mira ne da stolno jo budi.
Nika se ne srdi kaj rada se spomina,
z pajdašicaj, tak zazvedi kaj novoga ima.

Spijemo si kovo i večer fletno dojde,
pak več komaj čoka kaj spot pojde.
Počinuti si mora, dobro naspati,
v jutro dojde vnuka pok se bo tre stati.

STIHA, STIHA

Stiha, stiha mi šépéči,
one lépe dráge rêči,
da mê rada imaš
i z ménom sé štimaš.

To mi je čuti tak lépo,
od sega, najlépše na světo.
I nikaj drugo né bi štel,
Sam kaj tébé drága mêl.

I já bi tébé jáko štimal,
sam za sébé bi té imal.
Niti jano drugo né bi štél,
zanavék bi sam tébé mêl.

Bilo bi nam jáko lépo
naljépšé na světo.
Sréčo bi skup délili
i zanavék sréčni bili

Záto mi ti dróga pošépéči,
rada te imam, to mi rêči.

POD MURVU NA KRČE

PRÓLJE

Negda ga ne bilo vėš-mašine za jópe práti,
zoto so bile prólje štere só tó morale znati.
Saki só tjeden zmózane jópe doma pobrále,
f koriti na Muró odnesle i tam só jih oprále.

Na pótó só sé i z drugaj próljaj zišle,
pak só unda dale skupa na Muró išle.
Tam só si složile jedno korito na šémige,
naljale v njega vodo i riplale bez brige.

Štiri pak só mórale na Muró do vode diti,
prédi riplaja jih namočiti i spokati po koriti.
I dok só ga zriplale i na krajó dobro splajle,
só ga fěst žmeknole i nazój f korito posprajle.

Na glóvo dele korito z jopaj, je trelo dimo iti,
na štrik jópé obésiti kaj bódo se mogle sušiti.
Je, tak vam je tó negda bilo na dómovini,
dok išče pré hiži né bilo moderni vėš-mašini.

DROGA DOMOČA RIEČ

DRVA

Zima je blizo treba v šumo iti drve seč,
či bo zima duga boj ih trelo čim več.
Za dvo dni smo štiri voze drv nasekli,
z grabe gori na breg k poto dovtikli.

Tretji den smo jih na koli se dopelali dimo,
na metre zažagali kaj se posušijo za zimo.
V zimi pak smo smo jih žagali i cepali pomali,
za greti pak smo lanjska drva na ogej metali.

F prvič smo scepana skloli f kozlice nametali,
da nam je bilo zima smo se f kuhji greti znali.
Negda so nam znala fletno drva i s faliti,
pak smo morali f Čakovec po uglena iti.

Tak je bilo dosti za celo zimo se za greti,
išče je ostalo kaj smo za kuhati mogli meti.
I zima je prešla, a i vreme se pomali stopilo,
sem nam je odlehlo kaj je ne več mrzlo bilo.

DRVENA KOLA

Negda so pre saki hiži drvena kola meli
kolomajza či so kotoče podmazati šteli
Kaj bodo se leži vrteli čim duže držali
se so to od negda si gazdi dobro znali

Da se orat išlo je trelo pluga gori deti
uičje i ornice, a otko za otkati zeti
Brono smo si na prvo strono deli
na joj smo mesto sica na koli sedeli

Niti motiko smo ne pozobiti smeli
či smo na krajo zemlo poravnati šteli
Na rud jorma svornikom deli
odišli v štaló i dve krave zeli

Jermenikom šijeka zaprli i zapregli
zakapčili cugle koli rogi jih stegli
Rekli ajda z bičom či je trelo jih vudriti
z cuglom poteči kaj so znale kam tre iti.

Da smo pak se na pole dopelali
se kaj je trelo smo z kol doli zmetali
Krave prepregli uičje v jorem deli
zakapčili ornice z plugom orati počeli

Dok smo se z orali smo zeli f krej ornice
zakapčili bronó i vložili do kmice.
Z motikom kre skradnice poravnali
po trdi kmici se z koli dimo dopelali.

Doma smo krave respregli otpelali v štaló,
v jaslé nametali kosano repo i sena malo.
Donesli f konti vodo i doli jim piti,
mleka so ne mele jih ne trelo dojiti.

Dišli f kuhjo večerjali graha zeljom,
od dela zmočeni dišli spot z veseljom.
Morali smo si počinuti i dobro se naspati,
kaj je zutra trelo išče mekoto z orati.

ZBORNIK - KNJIŽEVNOG KRUGA PRELOG

I JO SAM ŠTELA

I jo sam štela srečna biti.
štela sam se oženiti.
Mislila sam da bo bole,
ve pak imam sam nevole.

Sam ne mogla predi znati,
da on neče z menom spati.
Z drugaj ženaj rojši spi,
mene v jutro sam budi.

Nabom dugo to trpela,
bom jo isto druge mela.
Nek si misli, more znati,
da i z menom očo spati.

Ne mora dimo več hoditi,
šterom oče more biti.
Bom si i jo jasnoga zebrola,
nam več soma v noči spola.

KRE DROVE

Gledal sam tvoje oči plove,
v toploj noči polek reke Drove.
Pomali je tekla, noč je bila tiha,
a mi dvo somi kušovali se stiha.

Bilo je lepo dok me rada mela,
al' je takša bila druga si je zela.
Znašla se ona dobro i bez mene,
kaj sam mogel takše so vam žene

Nemam srečo zabadav se trudim,
štero si nojdem, odide mi z drugim.
Bom si iskal nojdejo se puce prove,
zoto i dale šetam saki den kre Drove.

Ido dnevi, vreme pomali ide,
čuda vode z Drovom tak odide.
Zrosla Drovo dežđa čuda palo,
stekla voda ostalo je sam malo.

Saki den se nodjam dok se zbudim,
pak se nazoj na Drovo saki den žurim.
A što zno? Kaj se se more dogoditi,
bi mogel pre Drovi drugo ljubav ziti.

NODJOMO SE

Bog nas je stvoril kak da je znal,
kaj komo treba pak nam je dal.
Nišči ne zna de je i de mo je dom,
zakaj smo na sveto i zakaj je som.

Saki svojo kalvarijo mora pretrpeti,
kaj bi svetlo janga dneva mogel meti.
Ako nam je na tom sveto dato trpljenje,
bo se obistinilo jegovo nagoveštenje.

Verjite, nodjati se saki more od nas,
živimo i znomo da je on jedini spas.
Moramo ga z molitvom sam prositi,
či očemo vu večnosti skup ž njim biti.

Naš život na zemli je krotek čas,
potlem jega večnost čoka nas.
Fletno prejde i gotov je vu trenu,
da dojde vreme kaj pemo k Njemu.

Zoto pozobimo se naše betege i tuge,
pomažimo dok je časa jani druge.
Jer se nas na krajo pota čeka isti kraj,
da nam dojde vreme kaj pemo v raj.

STORO LETO

Storo leto bo se v novo premenilo,
si veseli, a nikaj se nabo dogodilo.
Se bo isto to smo od navek znali,
srmoki bodo i dale srmoki ostali.

Oni pak na vlosti išče bodo bogateši,
ne hodijo zabadaf v prve rede k meši.
Križajo se, a znojo da ga neba nega,
nit' jim ga ne tre dok tu imajo sega.

Mi pak drugi zabadaf bomo i molili,
z molitvom namo nigdor nikaj dobili.
Či pak očete ron v životo dobro ziti,
vam je znati f štero stranko treba iti!

Jo pak vam želim sem v novi leti,
kaj bode med nami več pameti.
Kaj si namo znova pok zebrali,
one šteri bodo nam dale krali.

Želim vam zdrovja i čuda sega,
vuni posla ako ga tu doma nega.
Denes pak to znojo mlodi najbole,
dido vum kaj se rešijo domoče nevole.

Kaj vam se spuni se kaj ste šteli,
i celo novo leto kaj sega bote meli.
Preveč pak si je ne dobro želeti,
kaj nebre ron saki navek se meti.

ZBORNİK - KNJIŽEVNOG KRUGA PRELOG

PROŠNJOVI POT

Čim se na proleče vreme stopilo,
i sunce zmržjenoga pota otopilo,
kak deca smo se si joko veselili,
komaj čakali kaj bomo bosí hodili.

Po celomo seli na poto čuda proha,
a mi bosí po jem hodali bez stroha.
Makar nam se negda znalo dogoditi,
kamena vriknuti i polca raskrvoriti.

Nam je ne to nikaj strašno bilo,
čuda pot nam se več dogodilo.
Prefčili se fletno hoditi po proho,
pak smo ne več nikaj bili stroho.

Po poto smo se i s koli vozili,
tirali koje, celo selo zaprošili.
Ljudi pak so mrgotati znali,
mi fakini pak smo se smijali.

Grdo je bilo dok je dešč namočil,
stal na pot mom si v blato skočil.
Si smo blatni bili, tockali po blati.
pôk morali noge v mrzli vodi prati.

KRAJ

